

Україна посідає п'яте місце в світі за кількістю трудових мігрантів (після Мексики, Індії, Китаю та Росії). На заробітки за кордон виїхало близько 7 мільйонів українців. Серед країн, в які спрямовані потоки трудової міграції з України, – це Росія, Польща, Чехія, Італія, Греція, Кіпр, а останнім часом – і Німеччина, Португалія, Іспанія та інші розвинені країни Західної Європи. Потік трудової міграції у цьому напрямку зумовлений передусім близькістю кордонів та певною лояльністю місцевих законів до працівників-емігрантів. Все більше українців емігрують на роботу у США, Канаду, країни Близького Сходу тощо. У нашій країні працевлаштовуються громадяни з Росії, Молдови, Китаю, В'єтнаму, Туреччини переважно у сфері торгівлі, послуг тощо, в той час як українці за кордоном – у промисловості, будівництві, сільському господарстві. За офіційною статистикою, у 2010 р. з України виїхали на постійне проживання до інших країн близько 15 тисяч її громадян. Найактивнішу участь у зовнішніх трудових міграціях беруть мешканці західних регіонів (12,9 % населення працездатного віку), найменше залучені до них жителі північних регіонів (1,7 % населення працездатного віку). Серед західних регіонів (Волинська, Рівненська, Хмельницька, Тернопільська, Івано-Франківська, Чернівецька, Закарпатська, Львівська області) трудові мігранти становлять 57,4 % від загальної кількості. Державне регулювання міграційних процесів необхідно спрямувати на те, щоби отримати максимальний ефект від позитивних наслідків міжнародної міграції, і звести до мінімуму негативні наслідки цього явища як для країн донорів, так і для країн реципієнтів.

Н. Микитяк

Науковий керівник – ст. викл. І.Б. Плотніченко

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СОБІВАРТОСТІ РЕАЛІЗОВАНОЇ ПРОДУКЦІЇ (РОБІТ, ПОСЛУГ)

Методика визначення складу і формування собівартості продукції має велике значення для підприємства, адже від її обсягу залежить не тільки ціна продукції (робіт, послуг), але й прибуток підприємства. Тому важливим є пошук шляхів визначення оптимального складу собівартості із включенням всього обсягу витрат, понесених під час виробництва продукції. Дослідженням цієї проблеми займалися такі науковці, як І.В. Саух, О.П. Півнюк, Х.Б. Гринчишин, М.І. Скрипник, та ін.

Згідно з П(С)БО 16 "Витрати" собівартість реалізованої продукції (робіт, послуг) складається з виробничої собівартості продукції (робіт, послуг), яка була реалізована протягом звітного періоду, нерозподілених постійних загальновиробничих витрат та наднормативних виробничих витрат. До виробничої собівартості продукції (робіт, послуг) входять: прямі матеріальні витрати; прямі витрати на оплату праці; інші прямі витрати; змінні загальновиробничі та постійні розподілені загальновиробничі витрати.

З ціллю гармонізації бухгалтерського обліку та норм Податкового Кодексу в березні 2011 року було внесено зміни до П(С)БО 16 "Витрати". Стандарт доповнено підпунктом, що дозволяє підприємствам використовувати альтернативний метод визначення собівартості реалізованих товарів (робіт, послуг) за прямими витратами, пов'язаними з виробництвом продукції, виконанням робіт, наданням послуг, а саме: прямими матеріальними витратами; прямими витратами на оплату праці; амортизацією виробничих основних засобів та нематеріальних активів, безпосередньо пов'язаних з виробництвом продукції, виконанням робіт, наданням послуг; вартістю придбаних послуг, прямо пов'язаних з виробництвом продукції (товарів), виконанням робіт, наданням послуг; іншими прямими витратами, зокрема витратами з придбання електричної енергії (а також реактивну).

Застосовуючи такий підхід, витрати до складу собівартості продукції (робіт, послуг) включаються з урахуванням вимог податкового законодавства, а інформація про суму загальновиробничих витрат розкривається у Звіті про фінансові результати окремою статтею.

Однак з огляду на технічну неможливість виділення загальновиробничих витрат із виробничої собівартості продукції підприємствами, що застосовують попередільний метод калькулювання виробничої собівартості, формування собівартості за прямими витрати згідно з вимогами Податкового кодексу призводить до розбіжностей податкового та бухгалтерського обліку.

З метою усунення розбіжностей щодо складу витрат та порядку їх визнання в серпні 2011р. прийнято Законопроект "Про внесення змін до Податкового кодексу України", згідно з яким загальновиробничі витрати включені до складу собівартості і виключені із складу інших витрат.

Отже, усунуто одну з найбільших вад Податкового Кодексу та приведено у відповідність із загальноекономічними правилами та П(С)БО (відповідно із базовим підходом визначення собівартості). Ця зміна вирішує проблему виділення загальновиробничих витрат у собівартості готової продукції для цілей податкової звітності. Інші витрати визнаються витратами того звітного періоду, в якому вони були здійснені згідно з правилами бухгалтерського обліку.

Окрім вищенаведених підходів, в управлінському обліку застосовують систему обчислення собівартості на основі змінних виробничих витрат – “директ-костинг”. В основі організації управлінського обліку за методом “директ-костинг” лежить поділ витрат по відношенню до обсягу виробництва на постійні і змінні.

Виробнича собівартість виготовленої і реалізованої продукції формується лише зі змінних виробничих витрат, що перебувають у прямій залежності від технологічного процесу та організації виробництва.

За змінними витратами оцінюються залишки готової продукції на складах на початок і кінець звітного періоду, а також незавершене виробництво. Постійні витрати в повному їх обсязі відносяться на фінансовий результат діяльності підприємства.

Переваги методу: прибуток за певний період не змінюється під впливом постійних накладних витрат при зміні залишків запасів; система “директ-костинг” оцінює запаси відповідно до поточних витрат, необхідних для виготовлення виробів.

Недоліки методу “директ-костинг”: відсутність чіткої регламентації поділу витрат на постійні та змінні; відносна складність побудови Звіту про фінансові результати, пов'язана із визначенням маржинального доходу.

М. Попко

Науковий керівник – ст. викл. Р.Т. Гасько

ОСОБЛИВОСТІ РОЗРОБЛЕННЯ КОРИСТУВАЦЬКОГО ІНТЕРФЕЙСУ ДЛЯ ПЛАНШЕТНИХ МОБІЛЬНИХ ПЛАТФОРМ

Як відомо, для взаємодії із пристроєм спочатку використовували кнопки. Потім з'явився не менш відомий маніпулятор – миша, який є доцільним під час використання у так званому віконному інтерфейсі і